

Українська конституанта.

Відень, 11. жовтня 1918.

Українська Парламентарна Репрезентація відбула сьогодні пополуноці конференцію, в якій взяли участь члени палати панів: мютр. Шептицький і мін. Горбачевський, дельше посла України палати послів. По відкриттю конференції преа. Петрушевичем обняв провід п. Романчук, а потім Євген Левицький вголосив політичний реферат. На основі цього реферату розвинулася дискусія, в якій одностайно вважувалося на те, що Україна по багатьох сотнях літ гинує повстає в цій війні як самостійна держава, що відроджена дана квіська держава займе місце у вільній союзі народів будучої Європи як могутній цивілізаційний чинник на сцо-

ді Європи й що саме тепер зближається історична година, в котрій також та частина українського народу, котра лишилася в австро-угорській монархії, зможе виконати саобоно й успішно своє національне право самообзначення. Рівночасно з обуренням відкинуло претенсії варшавської, польської Регенційної Ради, що вважає себе управненою витягати союзу захланну руку по дуже добро, а головню по українські князівства: галицьке й володимирське, спадщину цілого українського народу.

Вкінці ухвалено скликати до Львова на 19. жовтня збори мужів довірря всіх українських територій австро-угорської монархії, щоб покликати до життя конституанту під назвою „Українська Народна Рада“, яка буде покликана виконувати права самообзначення українського народу.

З австрійського парламенту.

Відень, 11. жовтня 1918.

На сьогоднішній засіданні австрійської палати послів говорив пос. Міхеїда про шведську справу, а потім забрав голос пос. Віттак. Передовсім говорив про подвійну волю, яку повернула в полоу. Ця воля, без улічання, знову відряду висилає на фронт, хоч, очевидно в Галичці, присутність позертаючих до. Всі єднаються тепер під катком: „Засяжати орубішше поширюється, обіймає шораз ширші шари. Забірку зброю треба переробити на патр. розвиткові людства.

Побідниками згодять в цієї війни криваві сою дою беруть у свої власні руки. Дякувати-ме ще тяжким шяхом, також неже й решкою приготувати цьому розв'язку, неможливо в імперіалізмом, ще багато роботи виступити конести, щоб амещати територій довести знов до розв'язку й забезпечити імпаді.

Як ні уложиться справа, Австрія Угорщина не може далі існувати в теперішній своїй складі, але мусять рішуче урівняти своїм складі. Наслідком тами гірких розв'язок в Україні, що самі мусять журитися про свою долю. Німецькі партії й німецька преса в дивити, коли зле стоїть справа в державою, апертатомі прихильних слесах до України. Захвалять тім питання, як поставляється ці партії суорою України, коли справа вала нашій обороні.

Зрештою партії в Австрії не мають, що багато говорити. Голос має гр. Тиса та його наймг гр. Вурян. Українці зовсім свідою тоді, що шях, котрим хочуть їти, повний терм, але вибрати шях, що веде до зед ханої візь неї України та а спокон і рішучість ідуть цим шяхом, знаючи, що їм належить візла України. Вночі України тремуть на мачимілеу. З причиною цього становища неїшяться самітатями у державі перовуліт, не петравали подобатим Вільзеном, що в свої нотах не агада ні слесом про Українці. Та не звачаючи на це, воля переконані, що будуть вітними народом і як вітний народ виступають до бран мирової конференції.

Завдяки Вільзенови мати йуче Польща своєю державу в доступом до моря, а також австрійські Польщі в присутності обох міністрів Польщі звачилися на польське державно. Українці домагаються, щоб Польща, йуче з ін вітками ноти Вільзена, овалузували українсь-

В обороні української землі.

Гресягинщина.

По повітових зборах в Копичинцях були скликані дня 6. жовтня політичні довіречні збори в Копичинцях — в тою самою програмою, що в Копичинцях. Людві вийшло більше як 600 в Копичинцях, Боссар, Сокиринці і Зеленої, мели ними много жінок. Зборам проводив п. Федь Глушка господар в Копичинцях, а на секретаря покликано п. Синенького. По рефераті п. Кудьцького збирали слово о. Матковський, Микела Музика, Настя Максимчук жена Михайла в Копичинцях, Василь Глушка і другі. Перший раз у нас промовляла на зборах політичних жітка — а здається в цілій Гусятинщині. Бесіда її була така горяча, а при тім так добре обдумана і зрозуміла для всіх присутних, що оплескам не було кіня. Видко що кожда гадка цієї промови була не тільки її думкою — а цілого загалу, що всна виходила з глибокого почування маболілого серця всіх.

Тож підім духа цілого зібрання не тім промові був дуже високо патріотично настроєний і так удержався аж до самого кіня.

Ухвалено резолюції:

1. Під Польшу не підємо і проти таких зганянь міністрів чи кого будьяншого як найсильнішше протестуємо і будємо боротися всіма можливими способами хочби до загину.
2. Жадасмо поділу Галичини на українську і польську в особним урядом, українським соймом, радою шкільною і т. д.
3. Жадасмо зараз української школи і те

не тільки народної, але — і фаховик та промислових шкід по надах селах і містечках.

4. Жадасмо парцеляції землі, щоби нарід українській ве терпів голоду на землю — і то на дешеву довголітню сплату.

5. Жадасмо, щоби ревізії відбувалися більше справедливо як до тепер, а щоби зніщені війною села шяхом були від той ревізії увільнені, в протавно жадасмо, щоби запроваджено на всі артикули максимумні ціни, не тільки на хліб і паду, але і на одіж, чоботи, залізо і пр. продукти потрібні селянам.

6. Жадасмо, щоби були усунені всі наду життя при апровізації і строго карані, а надалше щоби та адровізізія була віддана в руки „Сільського Геспедара“ і його кружків.

7. Жадасмо скоршої відбудови зничаних сіл війною ще сего року, щоби нарід не гинув по ямах і окопах — та не терпів голоду і холоду, та шяхом була доставлена відповісна потрібна до засівів скількість насіння.

8. Жадасмо, щоби шкела в Копичинцях була зараз переіменна на українську, бо тут від давна був викладовим язиком український і аж в останніх часах поміяло протесту підступним способом переіменне викладовий язик на польський.

9. Вкінці ухвалено вибрати комітет народний місцевий для відновлення життя політичного і організації в селі і околиці.

З поля перекладені повісті.

Володимир Короленко. Без язка. Оповідання. Авторизований переклад з російської мови Петра Дятлова під редакцією Володимира Дорошенка. Всесвітня Бібліотека, № 14. Львів, 1918. Стор. 175.

Кнут Гамсун. Вікторія. Історія одного кохання. Переклад Федь Федорців. Накладом видавництва „Шляхи“. Новітня Бібліотека, ч. 30. Львів-Київ, 1918. Стор. 109+(2).

Нас може сьогодні прикро вражати, що в XVIII в. Богданович свою сентиментальну поему „Душенка“, а Капніст свого голосу в своїй часі комедію „Ябеда“ написали по московськи, що на ту саму мову знаменито перекладав Ілля Гуляч, тим аржиріше, що не глухі часи української літератури. Ще прикріше нам, що геніяльній Українець Микола Гоголь, батько якого Василь писав українські комедії, роздвоїв свою душу й, хоч були хмелі, коли писав такі замітні слова, як „дурними дійсно, як розумити добре, на що й кому жертвуем усім?“ (лист до Максимовича з 1833 р.), але все-таки по українськи написав тільки один лист до Залеського, а свої претарні українські оповідання (Сорочинський аржирек, Ніч перед Іваном Купалом, Мавова ніч або утоплена, Ніч перед Різдом, Вій, Страшна ніч, Старосвітські помішани й ин.) й найкращу історичну українську повість „Тарас Бульба“ написав по московськи.

Гоголь сміявся в того, над чим сумував і плакав Шевченко, і хоч Шевченкові поезії зворушували душі не тільки Українців, але й Польків і Москалів, найшовся ще такі довгий ряд „Мазорів“, що поєвтяли свої сиди московської літератури, московському мистецтву, московській науці — московській культурі.

До них останніх належить і Володимир Короленко, відомий українській читаючій публіці в багатьох своїх писнях, перекладених на українську мову. З них деякі зийшли й окремими книжками чи брошурами, як: „Сліпий музикант“ в Бібліотеці „Діла“, „Сон Макара“, „Сис-

шумуть“, „Судний день“, а решта в літературних часописках і фейлетонах політичних часописів. Не звачаючи на досить значну скількість перекладів в Короленка, літературних перекладів між ними мало. З цього погляду важкий випуск „Всесвітньої Бібліотеки“ притом дійсно вартісну річ і що-до перекладу, й що-до теми й що-до її оброблення.

Переклад П. Дятлова під редакцією В. Дорошенка гарний, літературний. Тема з українського життя. Герої повісти зничані воєнського села, названого в повісти Лавішани. Давно засярали в землі всі праведні і ждали під собою містечком для селянства, але ніхто не говорив так по українськи, але своїм полоніським жарічем, з прихильною поважкою і московських слів; натомж до греко-уніатської віри, а потім після деяких змішань, перенесли їх до православної парафії, старе-ж церковно зачинено. і вона з часом поволі зовсім розвалилася. Орляк вони завлю, ходили в білді і сірих святах, а снімки або червоними поєвками, штани носили широкі, шалки смушені. І хоч неже й були біднішими від своїх сусідів, та врте якийсь неясний смомин про якусь крашу жанушину держави під сонюшаним вітрилами лавішанських хат. Одялися Лавішани частійше від селян, майже всі вали читати по церковному, тому про них говорили довкола, що вони поведуться занадто гордо. Правда, не дуже важко було-б помігити сторонній людині, бо стрічачи панів або начальство, вони так само халком звертали з дороги, так само нязько вклонилися й так само вноді цілували покірно панські руки. Але все ж таки було щось, і те щось бували люде помічали. Про Лавішан оповідали, віби вони щось агадують, про щось мовлять і чимось невдоволені. Дійсно, на звичайні питання при стрічах: „чк са маєте“ або „чк вам Біг помагате“ — Лавішане змісьов: „дякувати Богу“ тільки махали рукою й відповідали: „Ет, яке там життя!“ або: „Живен, як горох при дорозі!“

Для нас те щось ясне. Вони нащадки горожан колишньої української держави, правнуки багатого купецтва—міщанства, що на своїй

плечах кимсь перше відродження українського народу в найприкрішших умови польської павування при кіні XVI, та в вершій польської XVII століття, тупили на крайній життя, а освітено, за себебодо, за багатство.

В тім чімє, як автор не був ні стаз російський пільмиванком, треба бачити який таку фабулу повісти. Тимчасом кіня на те мові, що кимсь, але смітрає. Лавішанський муж з Америки кришав карту їм з Америки, таємничість її брат Матвій і його дятель Димо. Вно титул повісти „Вавішан“ репуити кіня, що не ведеж до Америки був здучено в різничий мовчавий і уніатичний соводини, як гарний шихом і дуже шяхом ованом кіня автор, перекладачи своє австрійське чужаєли оповіщення прирлада. Ще примітні дивні кераживання героїв про австрійські штати: культур, звичаїв і шихом, які врінає в сільно білді, темній, загумошній українській селанці і сариханським. Ще не обхедється цю кіня і кіня душавих трагедій, як от австрійським шихом в неілукувом, кіня ушла Америки і кіня убийства, не саморозумні річ. Фдани кіня — претарна слесня смітраєльного кіня.

Як з дотеперішніх випусків „Всесвітньої Бібліотеки“ найцімніша річ — агадає повість Короленка, так з „Новітньої Бібліотеки“ бєт кишу повість Кнута Гамсуна „Вікторія“ в гарній перекладі редактора австрійської Бібліотеки Федь Федорцева.

Сам автор назвав свою повість „Історія одного кохання“. А зрештою „шох таке кіня? Легіт, що шевелить пейзажками роз, а то жовтий блудний стінок у крові. Любов то покольню-палка музика, що примуше тремити навіть старечі серця. Вона, — як стокорота, що широко розкриває свою чашечку, коли наближається кіч, вона — як кіном, що стукається від одного подиху та вирає лишень від озлого дотуку.

Така то любов. „Вона може згубити людину, може її шивіяти і знову покінчити“ на цій гамбаччє таврї вона може шохоботт шні кіно, виступи тоє, а

„КОПЕРНИК“

вул. Коперника ч. 9

висвітлює від 11. с. м. аж до відкриття знаменитої драми на 5 дій після твору Юрія Огнєта

Властитель кузень

Ківо „МАРУСЕНЬКА“
пл. Смольний 5.
Настрєса музика згармонізована и змістом образів.

і Бурштін та Канькичак відбувається без перерв даліше. Отже, що розквітає і переводить багачів тільки у селян, бо двірські обшари є майже цілковито відокремлені, одержуючи при тім велику поміч від властей. Міжселянська такса на ябже і бульбу обов'язує тільки селян, бо відкриті продають свою бульбу і ябже спекулянтам, побираючи кількакратні висші ціни.

Син катастрофальним етапом різниці та різноманітних масованих в погрі змалювалися перед місцем повного різниці виробничої ради і вислала навіть окрему депутацію до намісництва і крайової комісії різниці експозитур з жаданням здерження рекавіцій в Рогатинщині і в інших різничому маселюю. Депутація одержала відповіди, що рекавіції не будуть здержані, а відкритій памочі різнож не можуть дати. Сумна будучица.

Населення в змисленних гродах мешкало черв літо в стрілецьких окопах, в прихати зроблених буржак, або в розселених хагах, не має досі відвідної оджи, які обузи, не дістає вожики, ні оєди, ні інших необхідних річей. Староство селхак виму за брах доставки на пошні властві, а війське вивселення тих гродах хіба праягом зими до рашти вигине. Пріліч від наліжк господарських організацій ту мемисинна, кола іде в ратіванні всяких артикулів життя.

В відбудові житлу зроблено досі дуже мало, може сказати — майже нічого. Існує в Рогатині експозитуря відбудова від урвакою і в жиєра п. Ляха Се ієди і її філія в Бурштні в двома складами дерева (в Рогатині і Бурштні). Не рзозчитає навіть правдиної відбудови змисленних громад, а навіть вє більший частю не побудовано днєв барація на вичу для бездомної людстві. В тім нема зичи по сторони експозитуря, бо вєча, а зглядно її управителі п. Сенік, робить все, щоб вє сарахні вєршего відбудову, але відкрити того не є в силі, бо не втради ві Львова дає хіба вєстау частя матеріалів потрібних до відбудови, ама устачи, пєсьвеннік і тєдєвєрє чєх домаїні п. Обєнка о доставку матеріалів. А голими руками самим воладком чєже сєта нікто не відбудує. Вича тут загальна волітка крайової кєнтралі для господарської відбудови краю, котра вича державнік фандія не відбудує вичи січ, бо сє лежить до мїлі пєчєльєкат національнєк інтерєсі.

В часі вєрї ім: екстрєної в єд зрєжі мїністер публєчнєх рєбіт п. Рєжєк мєв вєправді вємір подовити єа жєвчані в вєлєю сєла Рєгатинчєнєк над Львоєю і вєдєрєвєлєв єїду експозитуря, котрої управителі п. Сенік вичає за стрічу аж до Гєлєча, щоб вєхєвати на мїсцє — хоч в пєрєбїді вєвєхєдом — мїніствєнєк вєравднє вєснєне дєкєрєтє, але мїністер вємість в вєчєднє, пєчєхєв до Гєлєча аж в вєчє і вєкорї відкєв дєлєшє, вє бєчєчє рєчєнє над Львоєю.

ОПОВІСТКИ.

З театру. В суботу дня 12. жовтня 1918. Сєдє Тєв Лєсєкє „Жидїакє вєхрєстєкє“, нєр. драма в 5 дїях Тєгобєчєного. В рєлє Сарє (Марї) вєступєть пєршєй рєз вєлі Дємїїєк Гєнєїчєкє. В рєлє Лєїбєк вєступєть п. Хлєбєдєрєвє, аргєст укр. театрї вєвєрєдєчєнєк. В нєдїлю д. 13. жовтєнє с. р. „Мєднєй жєнєк“ комєдія в 4 дїях вє євєлєкє і тєвєдєкє Стєрїдєчєного. Бїлєтє рєвєшє мєжє вєбувєтє в Чєр. Тєрєкєлє, а в дєнь вєстєвє від гєд. 5. при нєєї. Пєчєтєк в гєд. 7. вєчєрєк. 675 2—2

Вєрєбєлю на вичу доставлємє євєїм члєнєк вєрєст від вєрєдєкєтїєкє до дєду. Кєртє пєбєрє і грєші вєрєсєкє бєз вєрєвєлєкє злєжєтє. — Сєїчєкє євєжєлєнє вєд. Руськє 18. 672 2—2

Крєєрє гєвєрєстєвє гєспєдєрськє „Сїльськєй Гєспєдєр“ у Львоєі нєдєє до вїдєкє, що днє 21. жовтєнє с. р. о гєд. „8 рєкє вїдєбєтєє в Кєлєрєкє хїдєтєцїє кєнєй в стєннї жєрєбєцє. Дє лївєтєцїє мєжєтє стєвєтє лїшє рєвєлєкє, які пєтєрєбїють кєнєй до ужєтєкє у вєлєстїєкє гєспєдєрєстї. Вєклєчєнє є гєндєрє і пєсєрєдєкєкє. Прїєво стєтє до лївєтєцїє нєбувєє єа єснєєї нєгїтєчєнєй, які вїдєлєють рєвєлєкєм Іє Стєрєстєвє (лїєлє вєрєлєжєнєстє (вгл. п. і к. рїєлєчїє Ієкєлєвєтєрє). IV.

Вємість вїчєкє на дємєвнєну бл. п. о. Євєгєнє Гєзєрє злєжєлє і рєдєчє шкєлу; мєтєр Лєв Гєзєрє в Гєлєчє стє корєн. дєр. Остєч Мєкєрєдєчєкє грєвїлєтє корєн. XX.

НАДІСЛАНЕ.

Крайовий адвокат

Др. Евгений Гвоздецкий

веде канцелярію у Львові, ул. Красцьких 6. 255 18 - 7

Медичинальний радник

Д-р ІВАН БЕРЕЖНИЦЬКИЙ

лічить і вставляє зуби від 11. жовтня вчєра у Львові, Підвале 7. 1628 7—9

ДЕНТИСТ

Д-р Ф. ГРУБЕР

Станиславів — Бєльєвськєго ч. 8.

Тєхнїка в золотї, єлєтїнї, кєвчєку. 441 17—7

ОГОЛОШЕННЯ.

НОВІ ЛЬОСИ

Австрїєськєго Чєлєвєного Хрєстє вєрєчєлєкє за гєтїєку, рєзєвє в вєлєтєкєй і пєрєтєкє на 44 К (у Львоєі 43 К 30 сєт.). Льосє ті мєжєтє рїчєкє 4 вєчєлєкє і кїлєкєдєєтє гєлєвєлєкєкє мєтєрїєлєкє. На єлєтєкє вєрєчєлєкє 5 льосїє рєвєлєкє на 270 К в 36-єх рєтєкєх пє 7 К 50 сєт. Пєршєя рєтє 12 К, дєлєкєлє пє 7 К 50 сєт. Пєрєлє грє зєлєчєкє єа в вєлєчєнєкє пєршєй рєтєкє.

Дїм Бєнкєвєй Шцї і Хлєвє у Львоєі, пл. Мєрїєвськєго ч. 7.

IX. 61—100

Вєчєкє мєндєрєрєтї (агрєном, вєрємєслєвєц) кєвєлєр, лїт 33, євєлєкє, єлєкєчєтєчєнєй, єєшєчєкє в мєтєрїєкєнєлєкєкєх цїлєкєх вєрєстєвєй пємнї лїт 30—35, укр. вєрєдєстєкє, лєгїдєлє вєдєчї, вєдєрєлє вєлєчєлє збудєвєчєкє, за єрєдєнєго рєстє, вєчєкє жїлєцькєй мєвєкє пємєдєє 676 1—2

Інж. Я. Вінцовський

Львів, Новий Світ 20.

Тєхнїчєкє кєнтєрє для тєрєкєлє і вєрємєслє.

Єлєтєкє і уєстєрєє вєєкї євєдєлє, лїєспїлєкє, єєгєлєнї, дєлєкєрєтї, а тєвєжє дємєшнїє вєрєстєтє — рєбїтнї, Кєвчєкє тє вєрєлєкє мєтєрїєлєкєкє вєлєдєчєкє і рєбїтєкє. Млєчкє і мєлєкє дєлє зєрєлє, вєстїєй кєлєнїє і т. д. Вєкєчєлєкє мємєлєтєнєкє будївєлєкє пїєєлє єлєє. Тєхнїєрєрє. єбї 3-20

Пємнє, лїт 26, інтєлїгєнтєкє сїрєтєкє по євєчєшєчєнєкє, якє дєбєрє рєвємїєтєє на дєлєчєннїє гєвєрєєлєєстєкє, прїємє мїєєдє євєрєлє дємєкє у євєрєцькєй мєвєкє євєчєшєчєнєкє вїдєєцє. Згєлєшєннє до Адє. „Дїлє“ від „Ольгє 26. 659 2—2

Прїєму на цїлїй рїє інєтєрєкєтєрє

до учєєчєє в I і IV. гїмнєє. — Згєлєшєннє: о. Охрїмєвїч. Вєлєдїєкє. 664 2—4

Вїє 16. IX. до 16. X. 1918.

ВІСТАВА

мєлєнїєкїє і євєтїлєкїє

„Артєстєчєнєй Гєрєстєкє“ і „Пєрєєлєнєй Кєвєтєрє“
Українєськєх Сїчєвєх Стрїлєцїєкє.

— — — — —
Нєцїєнєлєкєнєй Мєчєєєкє — — — — —
ул. Мєхнєцєкєго 46. Львїє.

Дєнєкє від 10—8.

Вєстєп 2 К., дєлє шкїлєнєй мєлєдїжкє і вїєськє-вєй мєжєкє і К. — — — — —

Хтє хєчє вїдбєдєвєтєє, єкєрє і прїє мєчє дєрєжєвнїєкє зєвємєг, нєй зєвєрнєтєє до

УСТРОЮ

Тєвєрєстєєвє Українєськїє Інєкнєрїєв вїдбєдєєкє Сєїчєкє з євєлєж. пєрєчєкєю

Львїє
ул. Стєшнїєчє 8. або вєд. Хєрєшєчєнєкє ч. 17.
Тєвєрєстєєвє пєрєвєдєтє євєчїєкє, вїкєчєкє пєрєєкєтє, дєстєрєчє будївєлєкєкє мєтєрїєлєкє, удїлєє тєчєнїєкє інфєрєцїєкє.
В інтєрєєі кєждєго змїєнєнєго дєлєкєкє зєвєрнєтєє лїшє до

УСТРОЮ

єдїнєчєного Тєвєрєстєєвє Українєськїє Інєкнєрїєв, кєтєрє дєє гєрєнтїєю нє вїкєчєлєкєкє рєбєтє.
Уєтєрїє вїкєчєкє пєрєкєтє і євєчїєкє лїєлє в тєх єлєчєкєх, кєлє єа дїєєчє до єдєрєжєннє зє-пємєгє пєтєрїєкє.
Рїєжнїє вїєвєтєнїє бїєрє тєхнїчєкє вїкєчєлєкєкє мєтєрїєлєкєкєкє пєрєкєдєвєннє і вїкєчєлєкєкє плєннє, злєчєнїє дєлє єдєрєжєннє дєрєжєвєй пїдмєгєкє або пєрєвєдєтєє тїє рєбєтє нє пїєєлє євєлє-рєдїєвє Цєнтєрєнєй.
XXXI 6) 1—3

Пєшєкєчєтєє євєлєчєнєй кєвєрєкє, що вїєє ємєчєкє вєрїєтє дєлє 80—100 інтєлїгєнтнєкє єєє. Плєтєнє пїєєлє євєчєкє. Згєлєшєннє з євєчєлєкєкє вїєчєкєкє вїєчєкєкє пєлєтнїє тє в євєчєтє. рєкєвєлєдєчєкєкє і євєчїєлєкєкє (в вїдєлєєкєх) єлєтє до Адє. „Дїлє“ від „Кєвєрєкє“. 644 4-4

ВЄЧІРНІ КУРСИ ШКОЛИ КРОЮ М. МІТЯЙ-МІТІЄВСЬКОГО

Єкнїчєлєкєкє пєєвєрєдєчєнє євєчєкє у Вїдєі зєчєтє крєю пїєєлє нєйєвєїєшєго єлєєєчєкє фрєнцєзькєй мєдїє.
Згєлєшєннє від 7—9 г. вєчїр — Львїє, Пїдвєлє ч. 9. П. пєв. дєвєрї 14. 613 3-3

АДМІНІСТРАЦІЯ „ДІЛА“

пєшєчєкє кїлєкєкє прєчєвєчїєтїєх єлєкє до вєєлєдїєкєчєннє чєєлєєєкє.

Вїмєгєлєє євєчєкє Українєськєй бєєдїє тєкє з єлєчєкє і вїєєлєкє. Плєтєнє пїєєлє євєчєкє. — Згєлєшєннє в Адмїнїєтрєцїє Рїнєк ч. 10/11.

Перєдпєлєтє на Українї

Рїчєнє	56 нєрєвєлєкєкє
Пїєрїчєнє	28 "
Чєртєрїчєнє	15 "
Мїєєчєнє	5 "
Пєєдїєчєнє	чєлєкє 46 єлєтїє.